

Nieuw-Zeeland, de top vijf

Op 18 oktober 2017 vliegen we van Sydney naar Auckland. Het is een vlucht van maar drie uur, alleen raak je wel twee uur kwijt vanwege het tijdsverschil. Had ik even niet aan gedacht. We reizen hier met een camper, net als in Australië. Iedereen reist hier per camper en het is dan ook ongelofelijk druk bij de Britz-vestiging nabij het vliegveld. Dertig mensen willen een camper halen en tien willen er juist eentje kwijt. Alles gaat per tablet en dat duurt eindeloos. Eindelijk kunnen we op pad. Maar pas op: alle Nieuw-Zeelanders rijden als gekken. Ze scheuren ons voorbij, ook daar waar het niet mag, of waar het eigenlijk onmogelijk is en ze krijgen allemaal de eerste prijs voor bumperkleven. En het land stikt ook nog eens van de meest afgrijselijke smalle en wankel weggetjes. Voor een fatsoenlijke berm is nergens plaats, wat best onhandig is als je een vrachtwagen tegenkomt op een bergachtig weggetje. Nieuw-Zeelanders geloven trouwens ook niet in vangrails en dat voegt een extra dimensie toe aan het reizen. Grappig detail, het steilste weggetje ter wereld kun je hier natuurlijk ook vinden. Je mag er niet met de auto rijden, maar bij alle huizen die aan het weggetje liggen, staat een menigte aan auto's geparkeerd.

Maar o jee, wat is dit een verschrikkelijk mooi land. Het is geen wonder dat hier de verfilming van 'The Lord of the Rings' heeft plaatsgevonden. Daarom komt Nieuw-Zeeland ook direct in mijn canon: de trilogie van Tolkien is mijn lievelingsboek en de verfilming door Peter Jackson is heel fraai. We brengen (op het noordereiland) een bezoekje aan de filmset van Hobbitstee, waar Bilbo en Frodo in Balingshoek wonen. Alle andere locaties hebben ze moeten afbreken, want een film is leuk, maar de natuur is belangrijker in dit land. Bij een bezoek aan de filmset moet je verplicht mee met een rondleiding (in Nieuw-Zeeland houden ze de boel wel graag onder controle), maar dat geeft niet. In herberg 'De groene Draak' drinken we donkerbruin hobbit-bier en het valt me niet eens op dat het zachtjes is gaan regenen, zo ontzettend leuk is het. 'Hobbiton', het dorpje waar Bilbo en Frodo wonen, is absoluut betoverend. De hobbithuisjes zijn precies zoals Tolkien ze beschreef in de heuvels ingebouwd, ze hebben ronde deuren en kleine raampjes en overal zie je bloeiende bloemen en kleine moestuintjes. Alleen daarom al zou je naar Nieuw-Zeeland gaan. Ik ben zeer gelukkig die dag.

De tweede eervolle vermelding voor Nieuw-Zeeland gaat naar de vulkanische verschijnselen. Fumarolen, borrelende moddergaten, thermische poelen, vulkanen, geisers; ze zijn er allemaal.

Allemaal keurig ondergebracht in nationale of regionale parken, met wandelpaden. Dat is best een goed idee, want zo stabiel is de bodem dus kennelijk niet. We kamperen ook een keer in de loop van een 'waarschijnlijke lavastroom' en er staan overal woeste borden dat we ons onmiddellijk uit de voeten moeten maken als het alarm afgaat. Hmmm, niet zo geruststellend. Maar hier is Geri weer zeer gelukkig (ik ook, als we vlakbij Mount Doom kunnen kamperen in National Parc Tongariro). We maken een lange wandeling en hebben steeds een spectaculair uitzicht en het is treurig dat er nog veel meer prachtige wandelingen zijn, die we niet kunnen lopen. Er is zoveel te zien in dit land, dat we tijd tekort komen. Maar koud is het ook hier in de lente, net 5 graden boven nul. En er zijn de laatste 24 uur maar liefst 58 aardbevingen geweest. Daar had ik helemaal niet aan gedacht. Het stikt hier van de aardbevingen, er is zelfs een museum van. Daarin hebben ze ook een 'aardbevings-ervaring' gebouwd. Dat moet ik zien. Maar het is helemaal niet leuk en ik hoop heel erg dat ik het nooit in real life hoef mee te maken.

Er is nog een derde pluspunt: de 'glow-worms' in Waitomo. Met een bootje varen we met een gids mee door een grot. Op zich niet bijzonder, maar deze grot is sprookjesachtig verlicht door glow-worms. Duizenden arachnocampa luminosa. Hoewel je door de naam, die eigenlijk spinworm betekent, een beetje aan een spin moet denken, is het een soort schimmelmug, of liever gezegd, de larve ervan. Die beestjes spinnen niet alleen een nest van een soort zijde, maar ze hangen ook een soort lichtgevende kleefdraden aan de zoldering van de grot om zo een prooi te verschalken. Als er dan een echte mug vastplakt, haalt de larve de draad op en begint aan zijn maaltijd. Al die draden zijn sprookjesachtig om te zien. De gids is trouwens geheel in de kenmerkende Nieuw-Zeelandse outfit gehuld: een lange korte broek, slobbertrui, dikke schoenen en een pet. En hij is natuurlijk te dik en heeft een warrige baard.

De vierde must-see bevindt zich op het zuider-eiland. Pinguins. In Curio Bay zien we een (zeldzame) geoloog-pinguin en in Oamaru wonen we het voederen bij van een kolonie zeer hongerige en ongelofelijk luidruchtige baby-pinguins door hun ouders. Dit zijn blauwe pinguins, de kleinste soort die er bestaat en de kleintjes zijn heel pluizig en zo aandoenlijk om te zien. De ouders schuimen overal rond, ook buiten het pinguincentrum. Goed opletten dus, want ze hebben voorrang op alle wegen! Jammer dat we niet overal kunnen komen op het Zuidereiland, want het sneeuwt en sommige wegen zijn daarom afgesloten.

Een aparte vermelding is voor de Maori. Dit is nu eens een verhaal waarbij het niet alleen maar slecht afloopt. Al in de vroege middeleeuwen kwamen de Maori vanuit Hawaï in grote boten (waka's) op zoek naar eten en nieuw land. Toen eind 18de eeuw de Europeanen kwamen, ging het natuurlijk wel direct mis. De 'witte mensen' kochten het land voor een habbekrats en brachten allerlei ziektes met zich mee, zodat driekwart van de Maori in korte tijd stierf. Maar nu maken ze 12% uit van de bevolking van Nieuw-Zeeland. Er zijn een paar heel mooie musea die de geschiedenis heel volledig weergeven en het verschil met de leefomstandigheden van de Aboriginals in Australië is enorm. Een Maori is trots op zijn afkomst en draagt dat ook uit. Sommige gebruiken, de haka bijvoorbeeld (een dans die je uitvoert om je tegenstander te imponeren en te intimideren), zijn zelfs doorgedrongen in de hele wereld. Heel charmant vind ik de officiële Maori-begroeting. Voorhoofd en neus worden tegen elkaar gedrukt. En waarom? Het voorhoofd is de plaats van gedachten en herinneringen aan de voorouders (ik laat jou in mijn familie toe) en de neus staat symbool voor ademen en leven (ik wens jou leven toe).

Nieuw-Zeeland, daar moet je dus echt heen. Maar oktober is misschien wel wat vroeg. Het is pas het begin van de lente en het is, zeker op het zuidereiland nog steeds koud. Ik was ook echt blij dat onze camper een kacheltje had (en dikke dekens). De campings zijn prima hoor, overal stroom, goede sanitaire voorzieningen en ruime plaatsen. Maar we hebben ook last van de sneeuwval. Dan

wordt de boel gewoon dichtgegooid, want in Nieuw-Zeeland zijn ze erg zuinig op hun natuur. Er zijn dan ook een heleboel nationale en regionale parken, die vaak ook nog heel mooie en grote informatie-centra hebben plus een uitgebreid net van wandelpaden. En onveranderlijk zijn de mensen die je spreekt trots op hun natuur en trots op hun land. En daar kan ik me best iets bij voorstellen.